

Rapitainer til det 52de Aar, at man affledigede dem, der havde naaet denne Grændse, og lod dem staa i 3 Aar med deres fulde Gage som Reserve for Hæren. Derved gjorde man ingen Uret mod de Paagjældende, thi de ere ikke forberedte paa noget Andet. Man krænkede heller ikke den Ret, som mulig er erhvervet af de Officerer, der ikke have naaet 52 Aar. Jeg anser det tillige for muligt, at man kunde hjælpe paa dem, ved at have Domicilbestemmelsen for Forstærkningsofficerer. Da vi hverken have Vaaben eller Klæder til Forstærkningen, kunne vi ikke sætte en Forstærkning paa Venene. Det er derfor, efter min Mening, aldeles overskødigt at holde paa den Bestemmelse ved Udnævnelsen af Forstærkningsofficerer, at de skulle bo det ene eller det andet Sted. De kunne i Virkeligheden bo, hvor det skal være. Helt maatte de vel bo i Nærheden af Kjøbenhavn, saa kunde Krigsministeren med Lethed disponere over dem. Om man ikke ogsaa kunde hjælpe paa Hærens Officerer ved at gjennege Hærløven og se, om der ikke var Pladser paa Hærens Omraade, hvor det var naturligt at udelade alle Aldersgrændser, skal jeg lade staa hen. Men det forekommer mig, at der er Grund til at tage noget Hensyn til de nævnte Mænd, for det Første, fordi man i 1867 gjorde dem, som alle de Officerer, der tjente i Hæren og vare ansatte i Henshold til Organisationsplanen af 1842, efter min Mening, Uret ved at sætte en begrændset Tid for deres tjenstlige Virksomhed. Det var Willkaar, hvorunder de albrig vare gaaede ind. Jeg siger ikke, at det høie Folkething og den høie Rigsdag ikke vare berettigede til at vedtage en saadan Bestemmelse; men jeg siger, at man, efter min Mening, derved gjorde en Uret mod de Paagjældende, og en større Uret paa Grund af den Omstændighed, at man, uagtet de vare ansatte efter Organisationsplanen af 1842, havde berøvet dem den Afgang til civile Embeder, som Planen af 1842 hjemlede dem. Det Sidste skete imidlertid ikke, som et æret Medlem sagde igaaar, i 1867, men var sket adskillige Aar forinden, jeg tror i 1861, da man for at tilveiebringe Reserveofficerer, som man dog ikke fik, strog alle de gode civile Embeder, som vare forbeholdte afgaaende Officerer, og til Gjengjæld gav en Del smaa Bestillinger i Told- og Postfoged til Reserveofficerer, og den Frukt, man nød deraf, var, at man berøvede sig Midlerne til at gjøre en fornøftig Anvendelse af ældre Officerer og gjorde det til en Forpligtelse for enhver Told- og Postfuldmægtig at gaa ind i Militæretaten, ikke af Kjærlighed til den, men blot for at blive til Noget i sit Fag. Vender jeg mig nu fra dem, der i en vis Forstand ere døde, og ser paa Forholdet med Hensyn til de Levende og saa underligger, om den Forandring, der er foreslaaet, hvorved Forfremmelsesgrændsen høves for Premierlieutnanten og Rapi-

tainer, vil hidrage til, at man kan bevare en Del Rapitainer for Hæren, som under andre Forhold ville blive affledigede, saa kan man jo ikke se paa denne Bestemmelse alene, men maa tillige se den i Belysningen af den Bestemmelse i det sidste Stykke, hvor den høitærede Krigsminister forlanger Bemyndigelse til at maatte foretage Affledigelser. For at undersøge Virkningen vil det være mest oplysende at se dem anvendte paa et enkelt Vaaben, og jeg skal dertil tage Artilleriet. Ved Artilleriet er der 13 Rapitainer, som ved Udgangen af 1886 ville have naaet det 55de Aar. Til samme Tid ville 8 af Artilleriets Oberster have naaet det 60de Aar, men Ingen det 65de. Der finder altsaa ingen Afgang Sted gennem den Omstændighed, at en Officer har naaet den Aldersgrændse, hvor han skal afflediges. Derimod vil der kunne være Tale om, at den høitærede Krigsminister kan benytte den omtalte Bemyndigelse til at affledige en Oberst i 60 Aars Alderen for at redde en Rapitain paa 55 Aar eller henimod 55. Men Spørgsmaalet er: Er der derved vundet Noget for Noget? Jeg skjønner det ikke; thi lad være, at en Oberst i 60 Aars Alderen maatte kan siges at være mindre tjenstbygtig, saa har han dog den Fordel, at han har Rutinen; men naar man giver en Mand paa 55 Aar Afgang til en Virksomhed, hvor han kun har Udsigt til at virke i 5 Aar, kan han vanskelig erhverve sig Rutine i denne høiere Virksomhed. Jeg nærer derfor Tvivl om, hvorvidt Krigsministeren ikke ved saaledes at benytte sin Affledigelsesret berøver sig selv Midlet til at forfremme de Rapaciteter, som mulig maatte findes i Vaabenet, men som ere yngre, blot af Hensynet til mulig at redde en Ældre. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den høitærede Minister, hvis Lovforslaget vedtages, og naar det lægges i hans Haand at gennemføre Loven, vil skabe en bestemt Regel, som for Alle vil være betryggende. Krigsministre veyle imidlertid, og med vejlende Krigsministre veyle Anstuelserne; men er der et Omraade, hvor Alt maa være stabilt, saa er det Forfremmelsesomraadet, thi kommer der Vaklen ind paa dette, saa er det fuldstændig naturligt, at der derved affødes Misnøje. Det kan ikke være anderledes. Naar der i Lovforslaget er fastholdt den Bestemmelse, at Officerer med en vis opnaaet Alder skulle have Ret til at bede om Afsted med Pension, saa kan jeg ikke skjønne rettere, end at det

Rettelse

Sp. 539, L. 6 og 7 f. o. „Alpha og Omega,“ læs: „A og D.“